Όποτε περνάει από το μυαλό μου η φιγούρα του Barry White θυμάμαι τον ύστερο στίχο του Πανούση: *"Μ' αρέσει στα κρυφά κι ο Μητροπάνος".* Γιατί το γράφω; Διότι σε μια χρονική περίοδο που, η φρέσκια Μεταπολίτευση άφηνε βαθιά σημάδια σε κάθε νεανική ψυχή με εκείνο τον ανατρεπτικό αέρα του πολιτικού τραγουδιού, είτε από την ποίηση του Χικμέτ και τη φωνή της Δημητριάδη, είτε με την νεκρανάσταση των αντάρτικων ή έστω από τους εισαγόμενους Pink Floyd και Led Zeppelin, ήρθε και ο Barry Eugene Carter, απρόσκλητος, ογκώ δης και μαύρος Αμερικάνος.

